

An oil painting depicting a woman and a young child in an interior setting. The woman, on the left, is seated and looking towards the child. She has reddish-brown hair and is wearing a dark, patterned top and a long, flowing white skirt. Her hand is near her face. The child, on the right, is kneeling and looking back at the woman. The child is wearing a light-colored, possibly pink or lavender, dress with a dark sash. The background features a large, vibrant bouquet of pink flowers on the right and a window or doorway on the left. The overall style is soft and painterly, with visible brushstrokes and a warm, intimate atmosphere.

Polgár Ernő

A NŐ

Tudományos-fantasztikus regény

Polgár Ernő

A NŐ

Tudományos-fantasztikus kisregény

Humanista Írók Társasága

Budapest, 2017

© Polgár Ernő

A Szerelmek c. kötetben - ISBN 963 550 604 - megjelent
Szerelmek c. kisregény 2. javított kiadása.

*

A Nő történeteiből megtudhatod: mi minden történhet Veled, Kedves Olvasó, ha szeretsz... Még az is, hogy betekinthetsz újjászületéseidbe, s találkozhatsz előző életeid szerelmeivel. Benáreszből, az indiai szent zarándokvárosból, a Gangesz partjáról indulunk erre a különös útra, s szerelmünkkel bejárjuk a világ történelmét. Föníciától a Húsvét-szigetekig, a maori emberevőktől Tibetig, Burmától a Góbi-sivatagig...

Ha szerettek: az elég! Ember többet nem kívánhat. Ti, Férfiak és asszonyok: az idők kezdetétől keresitek egymást, s ez, minden jel szerint, így is marad az idők végezetéig.

1.

A Gangesz erotikus bűvöletében

(Jelenből a múltba)

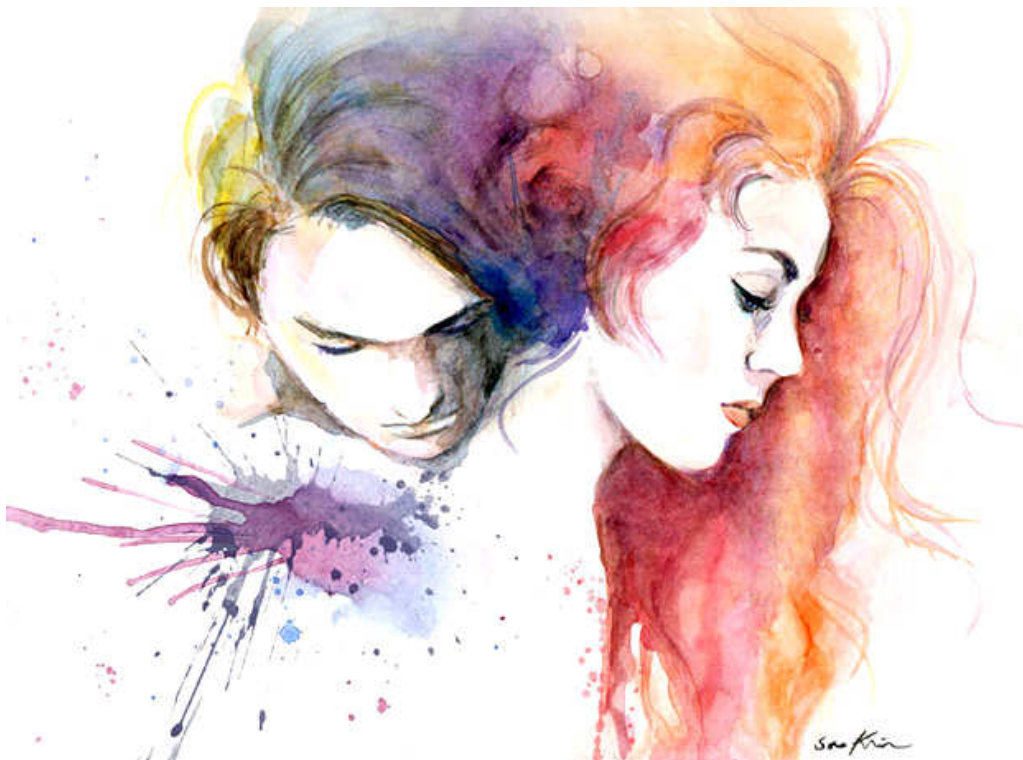
Megkaphatjátok a nőt, de ha nem szeretitek igazán: soha nem lesztek boldogok, s ti, asszonyok, tiétek a Férfi, de ha nem szeretik határtalanul: elveszítitek. Szárnyaló nőiségetek, ékességeitek, finomságotok, csókjaitok és öleléseitek nélkül ők örök vándorok, pedig lelkük mélyén ők is csak arra vágyakoznak, amire ti. Hogy szeressétek őket! S ők titeket. Sokfelé csavarogtam már a világban, mindenütt lenyűgözött az ember alkotta kultúra, ámulatba ejtett a természet, megigéztek, elbűvöltek az asszonyok. Japánban japán, Szumátrán batak, Ceylonban szingaléz, Óceániában fidzsi, Kínában kínai, Oxfordban angol, Európában európai. Tekintetek és illatok, ölelések és szenvedélyek fellángoló mécsesként égnek emlékezetemben: Thaiföld, Hong Kong, Gibraltár, Szingapúr, Indonézia és megannyi fény. Ó, ti nők, lányok és asszonyok, mindenütt magatokkal ragadtatok! Szerelmetek milyen magaslatokra érhet föl! Átváltozhatunk japánná, svédé, angollá? Ha igazán

szeretünk: velünk minden megtörténhet! Feleségemmel, közös életünket, Indiában kezdtük el. Csak bolyongtunk Delhiben, Agrában, India ezer és ezer éves múltjának díszletei között, majd a szent Gangesz partján, az ősi Benáresz szűk sikátorában, s minden érintésünk, tekintetünk, sóhajtásunk és vágyakozásunk mintha időtlen idők óta meglett volna. Távolodtunk a jelentől, a hindu zarándokok zshivájától, s mintha már Ninive falai közt jártunk volna egymás kezét fogva. Az ókorban, a legrégebbi időkben. Virágillatok, szantál füstölők bódulatában az Édenkertben találtuk magunkat, mint fürge mókusok, majd Noé bárkájában, összetartozó galambpár, az altamirai barlangban, mint két ember... s a hömpölyög Gangesz sokkoló, erotikus bűvöletében láthattuk életünket, itt, a benáreszi forgatagban: eredettől a jelenig.

2.

Egy Jerikói asszony szerelme

(i.e. IX. évezred)

És hogy elszaladt az a gyönyör nyár, szerelmem! Emlékszel?! Engem már a szerelemnek szomja epesztett, bármit tettem, akármit csináltam: csak reád gondoltam. Messzire gyalogoltam a várostól, a kis vályogházakat már alig láttam, csak a kőből épült órtorony mutatta nekem: hol lehetsz. Az ivóvízzel teli korsót letettem a búzatábla szélére, s kősarlóval vágni kezdtem a beérett gabonaszálakat. Mikor közeledik már felém? Mikor érint meg? Mikor történik velem már valami? - sóhajtoztam a tűz napon. Amúgy is felforrósodott testemet csak úgy égette a vászonlepel. S miközben dolgoztam, hajlongtam, egyszer csak te álltál mellettem, ásószerszámokkal a kezekben. Mintha a napsütéstől káprázott volna a szemem! De nem. Te voltál. Mélyen a szemembe néztél: Elhagyom apámét, s magunknak építünk házat. Asszonyom leszel? - kérdezted, s nekem kiesett a sarló a kezemből. Csak néztelek és bölintani tudtam, hogy igen. Megfogtad a derekam, jaj végre! S öleltél, csókoltál. Ledobtuk ruháinkat, s mezítelenül összefonódva hempergőztünk a friss illatú búzatengerben. Vászonruhám volt a lepedőnk. Ásószerszámaidat a földbe szúrtad, kifeszítetted rájuk ruhádat, s szellős sátrunk volt nászágyunk a teremő ege alatt. Szeretlek! - suttogtam a füledbe. Szeretlek! - válaszoltad, s nem is jutott eszünkbe más azon a napon, és éjszakán ott, a búzatáblán. Újra és újra csak öleltél, ó, hányszor, de hányszor elképzeltem, átéltem, ahogy te is, mindazt, ami most valóság. Szinte belém bújsz, csókollak, haraplak, remegek az izgalomtól, örömünk sikolya messzire száll a végtelen térben. Miénk már ez a világ! Mezei virágokkal öltöztetted fel testemet, virágszirmokkal borítod mellettem. A virágok között is a legszebb vagy! - mondod s mi újra és újra összefonódunk. Ránk esteledik, korsónkból a víz kifogy, az éjszaka csendjében virágszirom halom a párnánk, csillagok a takarónk. Fölkelt a nap, s bennünket átkarolva ébresztett simogató sugaraival. Bennünk a vágy újra felébredt, s mi szerelemmel kezdtük ez a napot. Vágtunk azért néhány kéve gabonát, s hazafelé indultunk. Mit sem sejtve arról, mi történt éjjel. Nomádok törtek otthonainkba, raboltak, gyűjtogattak. Pusztítás nyomai maradtak mindenütt; szomorú látvány fogadott bennünket. Anyámat, apámat megölték. S ahogy ott álltunk az órtoronynál, a karjaid között, hozzád bújva, folytak a könnyeim, de mégis boldog

voltam. Ezután, ti, férfiak, megerősített fallal kerítettétek körül a várost, vályogból újra házakat építtettetek, és szokásaink szerint szüleim koponyáit szobrokká egészítetted ki, az orrot és az arc vonásait gipszből precízen mintáztad meg, a szemek helyére kagylókat helyeztem, s meghalt szüleim emlékét így megőriztük. Aztán beköltöztünk közös otthonunkba. Első asszonyi éjszakámon, mely szebb nem is lehetett volna, nem is kértem tőled mást csak azt: Fogadj el, kedvesen, csak magamat adhatom!

3.

Érintés Memphiszben

(i.e. 2545 - Egyiptom)

Boldog voltam és vidám. Írnok a korlátlan hatalmú fáraó birodalmában. Emlékszel, kedvesem, amikor Memphiszben megismertelek? Nemes és tiszta volt szerelmünk, forró szenvedély! Nyilvánvaló volt, hogy Kheopsz, az isteni helytartó, maga is isten: Hórusznak, a napisten fiának leszármazottja, oly isteni erő, mellyel

földjeink termékenységet és nyájaink szaporulatát biztosította. Életében palotájából, halálából pedig sírtemplomából árasztotta szét ezt az erőt. Valamennyien tisztában voltunk azzal is: mennyire fontos a fáraó holttestének megóvása balzsamozás útján, és elhelyezése mennél nagyszerűbb sírtemplomban, mert Egyiptom termése annál dúsabb lesz, mennél pompásabb az a sírtemplom, amelyből a fáraó holtteste csodálatos áldását az egész országra szerteáraszthatja. A fényességes Kheopsz személye körül forgolódott a csekély létszámú uralkodók tekintélyes köre, s ránk, írnokokra hárult a memphiszi palotában működő központi hivatalok, a közigazgatás, az adóügyek, és a munkások ellenőrzésének irányítása. Közrendűek százezrei, parasztok, jog szerint, Kheopsz földjét művelték, s ezért terménnyel és munkával tartoztak. Az udvarnál kézműveseket foglalkoztattunk. Rezet, ónt, nemes fémeket az udvartartás biztosított. A birodalomban fényes pompában, és gazdagságban éltünk. Meghódítottuk az ébenfában, elefántcsontban, aranyban dúskáló Nubiát, és hatvanezer ember keze munkájával hozzáláttunk Kheopsz piramisának építéséhez, Gizában. A fényességes Kheopsz a Nubiából érkezett, az építéshez felhasználandó alapanyagok Gizába irányítását bízta rám, s fogadnom kellett a núbiai kormányzónkat személyes látogatásakor. Leányával, veled, érkezett, s amint megpillantottalak először, emlékszel, csak néztünk, és bámultunk egymás szemébe. A fáraó felesége nem ilyen szép! Az ő oldalán lenne a helyem! - gondoltam magamban, igaz, tettem hozzá: - Kheopsznak, szokásaink szerint, hűgát kellett feleségül vennie. S amint ott álltunk, te megérintettél. Arcomat illatozó kezeddél. S érintésed szerelmeseddé tett. Memphiszi házamban égtek a fáklyák, kiléptünk a fürdőből, zene szólt első éjszakánkon, s te ott álltái márvány tiszta testeddel, s csak csókoltuk, öleltük egymást, mintha mindig is ezt tettük volna. Kheopsz halála után ott álltunk a gizai piramis tonnás kövei előtt, a sírbolt csúcsa az egekig magasodott. Befalzták a bejáratot, megrendülve a búcsútól, egymást átkarolva indultunk vissza Mempiszbe. Tested illata s a vágy, mely hatalmába kerített, mondatta velem: Édes balzsamom lettél, kedvesem!

4. Álom Atlantisz szigetén

(i.e. 1500)

Boldoggá tett a szerelem. A lóversenytéren pillantottalak meg először, szerelmem. Igazi atlanteusz voltál. Szemed csillagként tündökölt arcodon. Apám hajóépítő műhelyében egyre gyakrabban előfordult Mínosz szigetéről egy dűsgazdag kereskedő. Hajókat, gályákat vásárolt. A mίνosziak is szigetlakók voltak, mint mi, gyakorlott hajósok, az atlanteuszok viszont a hajóépítésben is jeleskedtek, hatalmas flottáink, és virágzó tengeri kereskedelmünk legendás hírű volt. Mérnökeink, építőink, kézműveseink szép házakat emeltek a természeti kincsekben bővelkedő, fában, fémbe, kövekben gazdag szigetünkön, Atlantiszon. A mίνoszi, apám tervezőirodájában, miközben a tervrajzokat raktam a helyükre, egyszer csak hozzám fordult és megszólalt: Boldog vagyok, amikor apja házában megfordulok, és a kisasszonyt láthatom. Mi is, jó uram, hogy nálunk vásárol - feleltem. Lehet, hogy inkább a lányom kedvéért keres fel bennünket ilyen gyakran, és nemcsak a gályáink érdeklik. A gályái tökéletesek, uram, de a leánya a legtökéletesebb. Mindent megadnék, hogy elnyerjem a kezét. Csak rád gondoltam, szerelmem, amint a lovon ülsz, és nézel engem. Rémülten tekintettem apámra, aki tekintetemből már olvasni tudott. A leányom kezét én nem árulom, csak a gályáimat. Ó, igen, én sem úgy értettem, de boldoggá tette a kisasszony már

azzal is, ha megismerhetném. Sétálna velem a szigeten? S én valami belső hang készítésére igennel feleltem. Mintha te hívtál volna. Kiléptünk a házból, a kikötőben teljes felszereléssel várakoztak a háromsorú evezős gályák. A mίνoszi igazából figyelemre méltó férfiú lehetett volna számomra, ha nem szerettem volna már régen beléd. Figyelmes, udvarias volt, nem is értettem miért nem talált eddig asszonyt magának Mίνosz szigetén. Paradicsomi szépség ez a sziget - szólalt meg. - Pompás hegyek védelmezik az északi széltől. S mindenütt ápolt rétek, tavak, folyamok, gyümölcsfák, kertek - nézett körül és csodálkozott. Mίνosz talán nem ilyen kedves a szívének? Ott születtem, de az igazi otthonom a tenger, a végtelen vizek, a gályáim fedélzete, ahol élek. A királyi palota felé vettük utunkat, melyet a dombtetőre építettek, közepén Poszeidon templomával, amelyet aranyozott fal övezett, homlokzatát ezüsttel burkolták, és arany tornyocskákkal ékesítették. Belül Poszeidon aranszobra áll, Poszeidon harci szekeren szárnyas lovat hajt. A palota kertjébe értünk, ahol forró és hideg vízforrás táplálja a gyűjtőmedencéket és a fürdőket. S amint megálltunk a szökőkutak előtt a dúslombú fák alatt: téged pillantottalak meg, amint éppen kilovagoltál a királyi palotából, s felénk vágattál. Főlkaptál a nyeregbe, és röpítettél, mintha Poszeidon lettél volna. Szeretlek, kedvesem! - mondtad. - Apád házából jövök. Megkértem a kezéd. S megkaptad? - kérdeztem. Mίνoszival ment el, de minden vágyam, hogy atlanteusszal térjen haza.

- Szeretlek! Szeretlek! - kiáltottam.

- Valami baj van? - kérdezted, s mi egymást ölelve feküdtünk ágyunkban.

- Különös álmom volt!

- Mi?

- Megkértem a kezem.

- Ebben nincs semmi különös, tényleg megkértem, és el is vettelek - mondtad nevetve, és csak csókoltad térdem hajlatát, bokámat, testemet. Hogy beleremegtem. Nincs más, mi szépségednél szebb volna!

5. Szenvedélyünk Perzsiában

(i.e. 522 - Irán)

Csak néztelek. Tested karcsú volt, hajad szétomlott: vágyam hegyi patakként tört utat magának. Lehet csodálatosabb, mint perzsa királyként a diadalmenetet szemlélni Perszepoliszban? - kérdeztem mellettem álló apámtól. De mindeközben csak téged néztelek.

- Életemre: ő lesz asszonyom, senki más! - gondoltam. S te, mintha meghallottad volna, mert egyre gyakrabban tekintettél rám. S én csak piros szádra áhítoztam. A zarándokúton a perzsák városába sokszor fohászkoztam Zarathusztrához, hogy a világosság és a fény adja meg nekem a boldogságot. A perzsa Új Év ünnepségére érkeztünk Perszepoliszba. A magasságos Dareiosz óriási fogadótermében ezrek és ezrek vonultak fel, hogy hűbér-adományaikkal a királyok királya elé járuljanak. Egyiptomi, szír, indiai adományvivők forgatagában már csak téged bámultalak. Kétpúpú tevét, arany és ezüstedényeket, ékszereket, kocsikat hoztak Dareiosznak. Lassú menetben vonultunk a nagy uralkodó elé, s amikor apámmal ajándékainkat átadtuk, már sehol nem láttalak. Ti már kimentetek a palotából. Szaladtam a kapu felé, arra gondoltam, hogy meglátlak vagy utolérlek. A kapuőr gyanakodva nézett rám.

- Látott itt kimenni egy hölgyet színarany homlokékkal?

- Tízezrek vonulnak ma őfelsége elé, és tízezrek hagyják el a palotát, jó uram. Színarany homlokékban, színpompás öltözékben, felékszerezve mindenki. Nincs hatalmasabb birodalom Perzsiánál, jó uram.

- Ez a hölgy nem lehetett akárki! Ezer közül is kitűnik az előkelőségek között - mondtam kétségbeesve, és aranyat csúsztottam a kezébe.

- Ebben az esetben, jó uram, a déli kapunál kell kimenned! Uralkodók, helytartók és más magasságok karavánjai a déli oázisban telepedtek le.

Úton a déli kapu felé, az aranyművesek bazárjában aranygyűrűt vásároltam, melyen smaragd és zafírkövek ölelték körül a gyémántokat, ahogy én szerettelek volna téged. Zarathusztra kegyes volt hozzám. A déli oázis pálmái alatt, a karavánok sokaságában, sátrak, tevék, szekerek, ünneplő emberek között újra megláttalak, családod körében. Intettem a szolgának, hozzám lépett, s kértem őt: vezessen atyádhoz. Száz naplemente és napfelkelte is kellene ahhoz, hogy megtehessem. Hosszú lenne az út Aleppóig. De a kisasszony bátyjához itt is járulhat, fényességed. S tekintetted, kedves mosolyod bátorítására bátyád elé léptem. Mélyen meghajoltam, s bíborszín bársonypárnán nyújtottam át a gyűrűt, hogy kifejezzem hódolatomat szívem szerelmének. Szép munka - nézegette bátyád a gyűrűt. Elfogadod? - kérdezte tőled. Igen - felelted, s én meghatódva húztam ujjadra az ékszert. Amint egymás kezét fogtuk, nem volt akkor nálam boldogabb halandó egész Perzsiában. Veletek vacsoráztam azon az estén, s aztán napokon át családod vendége voltam. A harmadik nap éjszakáján rózsailatú sátrad félhomályában lettél az enyém. A hold kíváncsian tekintett le reánk, s megvilágította gyönyörtől izzó testedet, mely olyan szép volt, hogy vágyaim kiapadhatatlan forrása lett. Szeretlek - mondtad -, s azt kívánom, kedvesem, hogy növelje Zarathusztra bennünk ezt az elsőprő szerelmet. Fohászunkat sokszor megismételtük a hosszú karavánúton Aleppóig, ahol atyád

elé járultunk szerelmünk első kincsével, az úton megszületett unokájával, kicsi gyermekünkkel.

6.

Delphoi forrásvizénél

(i.e. IV. sz. - Görögország)

Gyönyörre nálad lelt szívem, kedvesem. Felizzás volt az első ölelés, és lángra is lobbant bennem minden. A Korinthoszi-öböl északi szegélyén szálltunk partra éjszaka, innen mintegy háromórás utazással keltünk át a széles fennsíkon, ahonnan teljes egészében feltárult a csillogó, fehér épületek és műemlékek fölé tornyosuló Parnasszus hegy. Egyre tisztábban láthattuk a hegyoldalt szegélyező szent utat, mely kanyargósan emelkedett a pompás templommal koronázott Apollón-szentélyen át. A sziklákat átszelő szakadékokban folyt a Kasztália-forrás vize. A világ közepére érkeztünk. Ruháinkat levetettük, s megtisztultunk a forrás vizében. Keblem duzzadt, ajkam vöröslött, mint a lazac, s a vágy, mely elfogott, te csak fokoztad. Mostad arcomat, lábamat, de a víz hűsítő hatása sem hűtötte szenvedélyünket. A sziklás parton öleltél, csókoltál, s gyönyörünket a hajnalcsillag az égen őrizte. A rituális tisztálkodás, és szeretkezés után a jóshely felé indultunk.

Püthia papnő háromlábú széken ült, kezében babérággal és kerek tállal, melyben szent víz volt. Kis táblára rótt kérdésünket átadtuk Püthiának. Gyermeket szeretnétek? - nézett ránk. Ez minden vágyunk! - feleltem. Évek óta - tette hozzá. Püthia révületbe esve artikulátlanul válaszolt. Feleletét pap értelmezte, s versbe foglalva adta át nekünk. Megfürödtetek Kasztália vizében? Magzat fogant asszonyod ménében! - szólt Püthia jóslata, s mi boldogan indulunk a kincstár felé. A kicsi, templomszerű épületben elhelyeztük adományainkat Apolló részére. Biztosak voltunk a jóslat igazában, hiszen mindenfelé ismeretes volt: mit mondott Püthia Nagy Sándor hadvezérnek: - Fiam, neked senki sem állhat utadba! Szókratészhez így szólt: - Az ország legbölcsebb embere vagy! Mind a két jóslat igaznak bizonyult, miért kérkednénk hát mi Püthia szavaiban. A Parnasszus hegyormai alatt úgy éreztem, akár szülök neked gyermeket, akár nem: boldog vagyok, ha rám tekintesz, anyám a szíved, a lelked és a mosolyod.

7.

Petra

(i.e. 300 - Jordánia)

A szerelem vitt engem a sivatagokon át! Szívemben palota magasodott: szerelemből épült a fala. Bőr víztömlőink már kifogytak, fáradtan, összetörve ültünk tevéinken, a hosszú karavánt bátyám

vezette. Petrában majd felfrissülünk a díszes ivó kutaknál! - mondta bátyám. Én csak akkor, ha igent mond nekem! - feleltem. Abban én biztos vagyok. Láttam őt, amikor búcsút vett tőled. Bárcsak igazat beszélnél! - sóhajtoztam. A Petrához vezető szűk szurdok végén a Fáraó kincstára káprázatos, sziklából kifaragott homlokzata tárult elénk, s a meglepő látvány most is elragadtatott: különféle árnyalatú, rózsaszín és vörös homokkősziklából kifaragott város tűnt fel a sivatag közepén. A természetes hegyfalba vésték be a száz meg száz, kicsi és egyszerű, pompás, oszlopos homlokzatú házakat, templomokat és sírokat. A nabateusok szépséges városa előttünk tündökölt. Petra annak köszönhette felvirágzását, hogy két fontos kereskedelmi útvonal találkozásánál helyezkedett el. Egyik a Perzsa-öblöt kötötte össze a Földközi-tenger vidékével, a másik Szíriát kapcsolta a Vörös tengerhez. A magunkféle kereskedők teherhordó tevékkel érkeztek, vizet, élelmet vásároltak, és eladták áruikat. A nabateusok a karavánokra kirótt adókból és az ellátásukra fordított szolgáltatásokból gazdagodtak meg. A város középpontjába szűk utcákon érkeztünk, pici, lapos tetejű házak, üzletek sorakoztak mindenütt. A város lakói árnyékban sétálgattak a pompás oszlopsoros utca fedett folyosóin, melyet a Mózes-völgye folyómedencével párhuzamosan vezettek a szent kerülethez. Vizet a városon kívüli bővizű forrásokból a remekül megszerkesztett csatornákon és csővezetékeken át vezették. A szent helyen, ahol mi is megálltunk és kecskét áldoztunk, az oltárról lefolyón keresztül csorgatták le az áldozati állat vérének. Majd a fogadó elé értünk, ahol végre megláttalak újra. Jöttél elém. Kérdőn néztem rád. Igen a válaszom, kedvesem - mondtad. Tehát szeretsz, s különb öröme királynak sem lehet! - örvendeztem. Szeretlek - mondtad és megcsókoltál. Engem vágy emelt, arcom, lelkem kigyúlt, csókokod, mint láng perzselt végig. Legyetek hát egymásé! - szólt bátyám, ily módon is kifejezve, hogy kiadja a jussomat. Másnap kilovagoltunk a városból, hogy csak a végtelen sivatag öleljen körbe minket. Ruhádat levetetted, s itt, nabateus őseink ege alatt láttalak először mezítelenül. S öleltelek, ahogy csak kívántad, s szeretted, ahogy csak kívántalak. Egymást karolva feküdtünk mozdulatlanul a forró homokban, s megszólaltál: Öröktől fogva vártam rád, kedvesem!

8.

Karthágó lánya

(i.e. 218 - Tunézia)

Mily gyönyörűek is a napok, melyeket boldogságban töltünk, szerelmem! Neked áldoztam szívemet, mert abba édent varázsoltál. Hannibál, az ifjú karthágói hadvezér feldíszített pulpituson állt, és méltóságteljesen szemlélte felsorakozott hadseregét. Huszonhat-ezer gyalogos, nyolcezer lovas és harminchét harci elefánt várta elszántan az indulás pillanatát, hogy tengerre szálljanak, átkeljenek az Alpokon, és meglepetésszerű csapást mérjenek Rómára, s legyőzzék végre a rómaiakat, akik bennünket egyszerűen csak punoknak csúfolnak. Föníciaiak! Katonák! - szólalt meg ez az ifjú, s mindenki elragadtatva érezte magát. - Huszonhárom éve már, hogy Karthágó kénytelen volt lemondani Szicíliáról. Őseink huszonöt éven át vívták harcukat a rómaiakkal, de akkor a háborút elveszítettük. Nagy összegű jóvátételt kellett fizetnünk. Apáink nyomdokain járva mi most megcselekedjük azt, ami akkor nem sikerült. Megmutatjuk Rómának mire képes Fönícia! - szóno-kolt Hannibál, s a kikötőben összegyűlt tömeg éljenzése mindenki szívét szorongatta. Egész közel álltam hozzád, szerelmem. Milyen délcegen ültél elefántodon! Csak bámultalak, és búcsúéjszánkára gondoltam. Egész éjjel a szeretőd voltam, egész éjjel a

karjaidban feküdtem, ó, kedvesem, most vígságom, gyönyöröm elviszed. Sok-sok éjszakának örömét! Föníciaiak! - folytatta Hannibál. - Őrizzétek Karthágót, a várost, mely Fönícia lelke! Meghatódva szívtuk magunkba Hannibál szavait. - Föníciáért, a hazáért és Karthágóért! - kiáltotta s a menet elindult. Ó, istenem, hát mégis! - s addig furakodtam, amíg a közeledbe kerültem. Leugrottál az elefántról, még egyszer átöleltél, és búcsúztál: Szépséged elrejtve őrzöm, ha meghalok, szeretlek holtan is. Mi, asszonyok, aztán még órákig álltunk a parton, amíg Hannibál gályái láthatatlan pontokká nem zsugorodtak a horizonton.

9.

A kínai császár szolgálatában

(i.e. 212-210 - Kína)

Minden lány között, minden asszony között te voltál a legszebb! Csak téged szeretett szívem, a napfény sem éltetett annyira, mint te. Vágytunk már, hogy örömeire leljünk, puha fűszőnyegen feküdtünk, s szomjunk csillapodott. Tested minden érzékiségével átadtad nekem. A Nagy Fal őrtornyának árnyékában ölelkeztünk, s utána mintha szálltunk, röptünk volna. Mögöttünk a könnyek fala, a világ leghosszabb temetője már nyolc éve épült, a kegyetlen munkában emberek ezrei pusztultak el, holttestüket a falakba építették be. A fenséges császár legsikeresebb tábornokát, Ming Tient bízta meg a feladatok irányításával. Közel háromszáz-ezer

ember építi arca verítékével, gyakran életét áldozva. Katonák, parasztok, politikai elítéltek, közbüntényesek. Ekkora mennyiség építőanyag s embertömeg mozgatása hihetetlen szervezőmunkát igényel. Feleségemmel a konyhán dolgozunk, rizshegyeket főzünk naponta, elképzelni nem tudom: hol terem ennyi rizs. A császár talán a világ összes ültetvényéről ide szállíttatja a gabonát? Már majdnem kész a hatezer-kétszáz kilométer hosszú fal, mely sziklákön, mocsarakon, sivatagon át húzódik, használható közlekedési útvonal is. Az építők megfeszített munkával kőalapzatra nagy mennyiségű földet hordanak, s két oldalról kilenc méteres téglafallal támasztják meg. Az őrtornyok még magasabbak, ezekről éjjel-nappal, fény és hangjelzésekkel rendszeres hírszolgálatot teljesítenek. Megszökni szinte lehetetlen. Persze előfordult már, hogy valakinek sikerült. Menedéket találtak valahol a Góbi-sivatagban. Segítse őket jó szerencsésük! Bámulatos a május hatalma! Elűzte újra a telet, s szívünket újból elragadta a szerelem. Lelkem lelkedhez, testem testedhez úgy egyesült, mint kövek a nagy falon. Akármilyen is volt az életünk: úgy szerettem rajtad mindent. Elkészült a fal, de elterjedt a hír, hogy a hatalmasságos Csin Si Huang-ti, a nagy kínai császár meghalt. Átvezényeltek bennünket síremlékének építéséhez. Sírját egy negyvenhárom méter magas domb gyomrában építették ki, a cseréphadsereg szomszédságában. Gyorsan terjedt el a hír, hogy udvaroncokat, ágyasokat, és még sokakat élve temetnek a császár mellé. Mi élve is szerelemben éltünk - mondtad erre - hát eltemetve is úgy fogunk! - tetteid még hozzá. A sír építőit mind kivégezték. Érthetetlen volt számomra, hiszen tökéletes munkát végeztek. A cseréphadsereget Csin Huang-ti sírja közelében hadrendbe állítva helyezték el. Biztosan tudom, három szemnél több rizsért mindent elmeséltek nekem. A földalatti építményrendszerben a sok ezer cserépkatona: gyalogosok, lándzsások, íjászok, lovasok, harci szekerek feladata a magasságos császár nyugalmanak őrzése volt a halottak birodalmában. A színes mázzal bevont agyagfigurák igazi fegyverzetben sorakoztak, s ahogy nekem mesélték: a látványtól minden támadó elmenekült volna. Még jó ideig biztosított nekünk munkát a császár cseréphadserege építőinek élelmezése, s megpihenve a munka után csak azt kérdeztem: Szerelmed miért is oly édes nekem?

10.

Maori önmegtartóztatás

(i.e. VIII. sz. - Új-Zéland)

Megmutattuk egymásnak gyönyörűségünk minden forrását! A szerelem játékát éreztem szívemben, kedvesem. Védőfalakkal és árkokkal megerősített faluközösségben éltünk, egy szalmatetes házban, a törzsfőnök szomszédságában. Nagy megtiszteltetést jelentett ez, hiszen a törzsfőt a szentségnek hatalmas és félelmetes udvara övezte. Ha a törzsfő árnyéka rávetődött - és most csak egy példát említek - valamely éléskamrára, az épületet le kellett bontani, és egész tartalmát meg kellett semmisíteni. Hét napja bezárkózva élünk a kis házban, mert neked, a törzsfőnök haját levágó személynek egy ideig semmihez sem volt szabad érned, s úgy táplállak, mint egy csecsemőt. Burgonyával, moa madár húásával, hallal. Szívünkben heves vágy dobolt, mert a testi érintés is tilos volt, s mi már alig vártuk, hogy újra egymás karjaiban feküdjünk. Szóltak a dobok a szertartásházban is. Harcosaink szerették az ékesszólást és a bosszú örömét, már a csendes-óceániai szigetekről érkezett őseink is bátor harcosok voltak, legfőbb értékeik közé tartozott a bátorság, a hűség, a becsület. A férfiak fájdalmas, és vesződéssel járó munkával tetoválták magukat. Kedvesem arcát, melyet most nem simogathatok, csókolhatok: kacskaringós mintákat vágta be, mélyen az arcába, a sebeit

festékekkel dörzsölték be. Őt törzsünk szakadatlan viszálykodásban élt, a férfiak fából és kőből készült karddal, buzogányokkal vívták meg csatáikat. A szertartásházban egyre hangosabban szóltak a dobok. Harcosaink győztes csatából érkeztek, a foglyul ejtett férfiak, nők és gyerekek jórészét már megölték, és a szertartás, melyre most készülnek, arra irányul, hogy meg is egyék őket. Így az áldozatok életenergiája, és szellemi ereje belénk költözik. Asszonyaink nagy tüzeken köveket forrósítanak, s azok között sütik a fűszernövényekkel megszórt testrészeket. Harcosaink körültáncolják a tüzekeket, esznek a húsból, s ekképpen viszik át magukba az erőt. Most azért is az ujjongás, mert az ellenséges törzs egyik legerősebb harcosát ölték meg: belőle enni különös hatású. Bizonyára nekünk is jut valami falat, behozzák majd uramnak. És holnap már vége az elkülönítésnek, kedvesem, melléd fekszem, vágyad és vágyam újra célba ér.

11.

Maja újjászületés

(Tikal, III. sz. - Guatemala)

Nyersillatú, simogató szél szaladt és simogatta arcodat. Csak téged láttalak, öled izzó parazsán felhevültem én, és szenvedéllyel öleltelek. Fiunk lesz, ugye? - kérdeztél kedvesem. - Matematikust

nevelnék belőle - tetted még hozzá. Csakis matematikus lehet! - feleltem, s nevetni kezdtünk. Kint zöld pompában állt az erdő, a lomboszat sűrűjében felvillannak a szivárványszínű kolibrik, tarka papagájok, de most az éjszaka ősi homályába húzódik vissza az őserdő világa, csak az üvöltöző majmok ijesztő ordításai törik meg a sűrű csöndet. Hamar eljött megint a reggel, s mint a többi maja földműves, mi is újra és újra földjeinken dolgoztunk: kukoricát, paradicsomot, tököt, babot termeltünk. Közeledett a szülés napja, felkerekedtünk, hogy orvoshoz vigyelek Tikalba, a maják legnagyobb városába. Tízezrek éltek itt. Mennyi ember mindenütt! A város igazából a mennyekbe vezető lépcső. Hatvan méterre vagy még magasabbra emelkedő építmények tetején kis templomok álltak, a főtér keleti oldalán magasodott az óriás Jaguár templom. Színes szövetbe öltözött vagy egyszerű ágyékkötőt, fejdísz és jade ékszereket viselő nemesemberek fényűző környezetben pihentek és dolgoztak Festők, szobrászok, írástudók és csillagászok sétáltak az utcákon. Azt is beszéltek, hogy festett vakolat fedti itt a szobabelsőket, és díszítésül tarka maszkokat akasztanak a falakra. Függyönyöket is használtak, a padlót jaguárbőr borította, csakúgy, mint a faragott, ülőhelyeket is. Gyermeünk már itt fog élni valahol - sügtad a fülembé, s én elképzeltem szebb jövőjét. A főtér és a nyilvános piactér volt Tikalban az élet legkedvesebb és legszívesebb helyszíne. Agyagból készült termékek, posztó, állatbőrök, növények, tollak, obszidián késpengék, jade, kagylók és élelmiszerek árusítása folyt. Kakaóbabbal fizettünk. Megvásároltunk mindent, ami megszületendő gyermekünknek kell majd: posztót, kelmét, s gazdag ajándékokat az orvosnak, aki néhány nap múlva ügyesen világra segítette kisfiamat. A legfinomabb kelmékbe csavarva micsoda örömmel is indultunk haza. Elhagytuk a várost, az őserdő kusza gyalogösvényein jaguárok, párducok, pumák, vadállatok cirkáltak, te féltőn szorítottad magadhoz a kis csöppséget. Óriási mahagóni, spanyol cédrus és pálmafák törtek negyven méter magasba, ágaik tömör, smaragdzöld mennyezetként borultak fölénk. Ha okos gyerek lesz - ábrándoztam - miért ne lehetne belőle több mint belőlem?! A maják kiváló matematikusok, azt beszélnek, a Nap és a Holdjárás alapján dolgozzák ki a bonyolult naptári rendszert. S látni véltem, amint fiam ennek

segítségével előre meg tudja jósolni a nap- és holdfogyatkozás idejét. Hazaérve lepihentünk, s csak arra vágytam, hogy hatalmas szenvedélyünk soha véget ne érjen.

12.

Az Excalibur őrzése

(Camelot, X. sz. - Anglia)

Tiszta arcú liliomom! - szólottál hozzám akkor este Camelotban. - Nem bírok magammal, ölbé vennélek, simogatnálak, csókokkal borítanám tested! - vágyakoztál, de indulnod kellett, mert téged jelöltek ki, hogy Arthur király legendás kardját, az Excaliburt őrizzed. A férfiak között te vagy egyedül kedves nekem - feleltem. - Mégis indulnom kell! Tudod, hogy szeretlek téged, kedvesem? Kimondhatatlanul. S ezután beköltöztem hozzád, a brit kelták Cadbury várába, ahol az egyik teremben a kard őre lettél. Nem mertél elaludni soha, ha az Excalibur ott függött ágyunk fölött. A csillagok fényénél a penge ragyogása világította ágyunkat. Ó, azok a szabad éjszakák, nappalok, reggelek és esték! Amikor a kerekasztalt körülülték a lovagok, átadtad a kardot Arthur királynak. S őrizted azután szakadatlanul. Amikor csatába indultak, Sir Belivere lovagolt elől, ő vitte az Excaliburt. Végre pihenhetél egy kicsit. Otthonunk egyszerű melegen folyt tovább az életünk. De

újra és újra beköltöztünk a várba, virrasztottunk, őriztük a kardot, s te csak öleltél, és örökéletűvé tettél.

13.

Hangok a múltból

(Chanchan, XII. sz. - Peru)

Hol szerelmünk lángra lobbant, a világ legnagyobb, vályogból épített városában történt. Chanchan, a csimuk fővárosa szárított agyagtéglákból épült fel. az épületeket arannyal díszítettük. Minták segítségével madár és halmotívumokat nyomtunk a nedves falakba. Városunk szabályos, derékszög úthálózattal rendelkezett, lakótömbök, piramisok, szentélyek mindenfelé. Hatalmas vízgyűjtőmedencékből szövevényes csatornarendszeren biztosítottuk a vízellátást. Nagy kiterjedésű, öntözött földeken gazdálkodtunk. Házunk a Smaragd-templom közelében állt, talán a legnagyobb kerámiaégetővel. Edényeket vásároltál, itt láttalak először, itt adtam puha csókot füledbe, hogy beleremegtél a gyönyörűségbe. Itt élek, s szerelmed forrásom, mely szomjamat enyhíti. Korai halálod, néhány hónappal esküvőnk után, máig érthetetlen számomra. Hová mehettél? Szép tested úgy elkápráztatott! Szeretni foglak, amíg csak élek. S kerámiáimba formázlak naponta.

14.

Gyász a Húsvét-szigeten

(XIII. sz.)

A hold alatt micsoda csend honolt, ahogy feküdtünk a végtelen tenger partján, s ahol mindig hangszerre feszített húr voltam játékos kezében. Megnyílt tőled ajkam, ölem, ahogy csókoltál, csókolgattál, öleltél és szerettél. A mai nap is megfeszített munkával telt. Nádat vágtunk, édes burgonyát szedtünk, jukkapálma rostjából köteleket fontunk. Abból most sosem elég! Naponta szaggatjuk őket, amint a szobrok csúszó talpain vontatjuk ki a kőbányából a már kifaragott alkotásokat. Távoli, nagy szigetéről érkeztünk ide, törzsfőnk meghalt, új hazát keresve magunknak, a hosszú úton szétszóródtunk a kiismerhetetlen vizeken, s várjuk testvéreinket. Arcunk mását szobrokba véssük, hogy mindenekelőtt azokat pillantsák meg a messzi vizekről, ahol talán még élnek csónakjaikban. Háromszor, ötször is magasabbak ezek a szobrok, mint mi, és kétezren sem vagyunk olyan súlyosak, mint arcmásaink. Neki is feszülünk valamennyien, ahányan csak partra léptünk itt, a szigeten, és húzzuk, vontatjuk kőarcainkat a kőbányából a partba. Mély gödröket ásunk, a szobroknak így mélyen van a súlypontjuk, s hosszú köteleink segítségével állítjuk talpra őket. Ma sem csináltuk másképp: mégis agyonnyomott az egyik kőszobor! Most csak fekszel itt szótlanul, mozdulatlanul, meg sem érintesz, kedvesem. Azért szeretsz még? Tudod, hogy nincs párod! Te vagy szívemnek koronája, szép, gyönyörű szép, a leg-

szébb! Veled mindig vágytam s gyönyörbe szálltam. Most csónakba fektetlek, virágokkal borítom testedet, élelmet és vizet teszek fejed melléd, s indulj utadra. A távoli horizonton isteneink várnak, de úgy senki nem szerethet már, mint én, kedvesem. És most menj!

15.

Háremhölgybe szerettem

(Alhambra, 1492 - Spanyolország)

Mit kívánsz még, kedvesem? Csókot, sokat, oly gyorsan elrepül az életünk! - feleltem neked azon az éjszakán. Szeretsz-e igazán? - kérdezted. Szép tested ölelésre született - mondtam neked. Szívem nagy szerelemre gerjedt, amikor a mór háremében először megláttalak. S most már öllelek mindörökké! Hajnal is lehetett már, amikor kikeltünk ágyunkból, hogy még mielőtt aludnánk is egy kicsit: búcsút vegyünk utoljára a palotától, az árnyékos udvaroktól, csarnokoktól, kecses árkádoktól, márványoszlopoktól, szökőkutaktól és a medencék útvesztőitől. Felfoghatatlan volt, hogy Spanyolország utolsó mohamedán uralkodója, Boabdil, szeretett gazdánk, behódolt a katolikus fejedelem, Aragóniai Ferdinánd, és felesége, Kasztíliai Izabella előtt. És el kell hagynunk a palotát! Beléptünk a Mirtusz-udvarba, csend és nyugalom töltötte be a teret, a vízmedence mozdulatlan víztükrén jelentek meg a szép vonalú árkádok. Azon tűnődtem itt, miben is rejlik a Mirtusz-udvar szépsége? A víz fantáziadús játékában? Mi, mórok, Dél-Afrikából, a sivatagokból érkeztünk, őseink életének meghatá-

rozója volt a víz, amikor épületeket emeltünk, nagy örömmel használtuk a szökőkutakat, vízmedencéket az együttes részeként. A kutak, csatornák visszaverik a napfényt, tükröződik benne a Hold, s a csillagok, s a víz felfrissülést nyújt a perzselően forró nappalokon. A palotában a kutak vizének mindenütt visszhangzó csobogása nyugalmas, elmélkedő légkört teremtett, s ezt, e kellemes, árnyékos menedékek kigondolói el is érték. Lehetséges, hogy most mindent itt kell hagynunk? Az Oroszlános udvarban a szökőkutat alabástromoroszlánok övezik, a királyi család kedvenc tartózkodási helye is csendes volt, pedig nemrég még hárem-hölgyek táncoltak, énekeltek a mór kedvére. Én is itt láttalak meg téged, amikor a palotába érkeztél. Másnap reggel végleg elhagytuk Granadát. Gazdám, a magasságos Boadbil, a várostól több mérföld távolságra megfordult, szomorúan bámulta az ismerős falakat. Anyja megszólalt: Asszony módjára siratod azt, amit férfiként nem tudtál megvédeni. Lehangozt gazdám szomorúsága, s eltöltött az érzés, hogy nincs nálad bajosabb hölgy a kerek ég alatt. S kívánhatnék-e többet?

16.

Egy apáca szenvedélyes feljegyzései

(Assisi, 1227 - Olaszország)

Szerelmem, neked adtam ajkam csókját, ölem, keblem melegét! Együtt nevelkedtünk, itt, Umbria tartományban. Hányszor másztunk fel Assisi hegyére! Mi már akkor felfigyeltünk egymásra. Tizenhét éves korunkban mégis úgy éreztük: lemondunk egymásról, mert Ferenc személyisége erősen hatott ránk. Te ferences lettél, én a klarisszákhöz szegődtem. De csak utánad sóvárogtam, mindig rád gondoltam. Egyszer álmomban hangot hallottam - Hogyha szíve jó, és szeret, elégedj meg vele! S vártam, hogy újra lássalak. Azon a májuson Ferenc már kimerült volt a koplalástól, sebhelyek jelentek meg a testén, érezte, hogy közeledik a halála, kérte, hogy vigyétek el a kolostorból: Ott kell befejeződnie a test életének, ahol megkezdődött a lélek élete - mondta, mielőtt elindult, és meglátogatta Klárát. Eljött hozzánk, klarisszákhöz. És mi újra találkoztunk. Csak néztük és csodáltuk egymást. Ferenc megatódva búcsúzott: - Isten áldjon meg, szent város, mert sok lelket fogsz megmenteni! Klára sokáig nézett Ferenc után, talán eszébe jutottak mind az emlékei, amikor Ferenc még lovag volt, katona, Perugia-ban fogságba esett, börtönben ült, majd hazatérése után teljesen megváltozott. Eladta lovát, apja posztókészletének egy részét, és a pénzt a San Damiano templomnak adományozta. Apja ezért kitagadta, az ügyet bíróság elé vitte. A nyilvános tárgyaláson Ferenc még a ruháit is levetette. Klára, az előkelő származású hölgy ekkor vált Ferenc követőjévé. Koldultak, remetelakban éltek, segítették a leprásokat, szerzetesrendeket alapítottak. Ferenc Isten teremtményeit, az állatokat és a természeti elemeket fivéreinek és nővéreinek tartotta. A víz a nővére, a Nap a fivére volt. S most elindult meghalni? Te hozzám léptél, s a fülemben sűgtad: Nem tudok élni így tovább! Szökjünk meg! Várlak éjjel tizenkettőkor a kolostorkertben. S én ott voltam éjjel a megbeszélt helyen. Újra veled. Felmásztunk Assisi hegyére, ahogy régen, s beköltöztünk egy remetelakba. Szívünk reménye gyönyörű öröme fordult. Kilenc hónap múlva kislányt szültem neked. Amikor elvágta a köldökzsinórt, rám néztél, és azt mondtad: Gyönyörűség nekem az élet, mert szeretlek!

17.

Titok a Tiltott Városban

(Peking, 1382 - Kína)

Túlvilági csend honolt körülöttünk. A háremőrök által védett, és kiszolgált ágyasok helyzetét javíthatja, ha fiút szülnek a császárnak - mondta háremőr barátom. Tájékozott volt az udvari szokásokban, hiszen a háremhölgyek és a császár közvetlen környezetében élt, és dolgozott. Amikor a császár valamelyik hölgyet a hálószobájába kérette, az ágyasnak teljesen le kellett vetkőznie, hogy bizonyítsa: nincs nála fegyver. Majd a háremőr sárga köntösbe burkolta, s hátán vitte a császárhoz. Mire gondolsz, kedves barátom? - kérdeztem suttogva tőle. Nyolcezer terem található itt a császári palotában, melyek között a kis könyvtárszoba, ahol én dolgozom, nem is a legnagyobb: rettegünk mégis még a falaktól is. Amikor mesterem beajánlott a kancellárnál, és császári könyvtáros lettem: még nem sejtettem, miféle izgalmak leselkednek majd rám. Kedvesem képét őriztem legbelül, úton, útfélen a Tiltott Város falai között, ahová földi halandó be sem léphetett. Nem volt női test, mely jobban megigézett volna, mint az övé. Kinevezésem előtt, búcsúzva tőle forrón karjába zárt, fülembé súgta, hogy szeret, s édes bíbor ajka csókolta testemet. Néhány hónappal később a kancellária titkos iratait helyeztem el a könyvtárban, amikor megakadt a tekintetem az egyik jelentésen. A háremhölgyek névsorában felfedeztem kedvesem nevét.

Lázasan keresgélni kezdtem az iratok között, s megleltem a magyarázatot. Apja, aki kereskedő volt: eladósodott, börtönbe zárták, házát, ingóságát elárverezték, és kedvesemet az adóhivatalnok a császár háremének ajándékozta. Az örületem kellős közepén háremőr barátom keresett fel az éj leple alatt, s ismételten szívességet kért tőlem, mint már korábban számos esetben. Elmondtam neki mindent, s ő akkor is a segítségemre sietett. Megígérte, és ígéretét be is tartva lehetővé tudta tenni, hogy a bemutató első éjszakára nem kedvesemet vitte a császár ágyába. De mit tehetünk még? - szomorkodtam. - Soha többé nem lehet már az enyém? - kérdeztem. De! A tervem is kész már! - felelte határozottan háremőr barátom, s előadta, mit eszelt ki. A lélegzetem is elállt, de ráálltam. Felvettem ruháját, amikor a megfelelő idő eljött, arcomat övéhez hasonlóra maszkíroztam, és dobogó szívvel indultam el a déli szárnyból az északi szárny felé, a császári család kizárólagos területére. A két szárny közötti Mennyei Világosság kapun léptem át, amikor dobok, harangok szólaltak meg. Úristen! A császár közeledik. Lépteimet szaporázva értem a hárem termeibe, s ha elsők között nem látom meg kedvesemet, el is süllyedtem volna félelmemben. De ő ott állt és mosolygott. Megismert. Ezer herélt közül is megismerni a férfit! - mondta. S mi elbújtunk egy rejtett zugba, s nem is volt más fontosabb, mint ölelnünk, és szeretnünk egymást. S ahogy barátom kitervelte, kedvesem teherbe esett ezen az estén. Másállapotban már nem lehetett a császár elé vinni! Ha fiút szül, megmenekültetek! - nevetett barátom. Még mindig nem értem - válaszoltam értetlenül. De aztán megértettem, és barátom zsenialitása máig lenyűgözi képzeletemet. Kedvesem fiút szült a császárnak, aki, nem tudta, hogy tőlem. A császár biztosította a gyermek fényes neveltetését anyja környezetében, aki, barátom közbenjárására, hozzám jöhetett feleségül. Ó, kedvesem, áldott legyen a bölcsek eszessége, és a barátok hálája!

18. Inka szívhangok

(Macchu Picchu, XIV-XV. sz. - Peru)

Szerelmem, nélküled mi lennék: eldobott k valahol? Te vagy nekem az élet, szerelmem nálad megtaláltam. Itt, a régi csúcs, a Macchu Picchu tetején, az Andok szikláin épült város a miénk, ahol sokkal több n él itt, mint férfi. Ezért is már régóta vártalak itt a világ tetején. Apa adóbeszedő a kecsuák törzsének uralkodójánál, az inkánál. Még az uralkodó is saját hűgát vette feleségül. Pedig ő igazi napkirály. Mi, isteni ősünket, a Napot, a természetnek nyújtott meleg és fény miatt imádtuk. Papjaink megfigyelték a Nap, a Hold és a csillagok járását, az inka istenségeket. A Nap-templomot mi, a Nap leányai őriztük. Itt láttalak meg először, amikor futárként belovagoltál a főtérre. Meséld el te, hogy találtál rám! Az utolsó pihenőhelyet már rég elhagytam, de még mindig hófödte hegyek emelkedtek a felhők fölé, meredek sziklákról verődött vissza a tajtékos zuhatagok robaja. A csúcs közelében hosszú, kőburkolatos teraszsort, majd inka házak kőfalait láttam, embermagasságnál nagyobb fehér gránittömbökből épületeket, templomokat, köztereket, fürdőket és udvarokat. Hihetetlen álomnak tűnt fel előttem a város, a világ tetején. Macchu Picchu tervezése, és építése: a paloták, templomok, lakóházak, lépcsők, víz-

csatornák, kutak és mezőgazdasági teraszok többszintes együttesével mestermunkának számít. Elképzelni nem tudom: indián törzs hogy képes erre? Építészeink agyag vagy kőmodell után dolgoznak, görgőkkel szállítják a helyszínre az óriási gránittömböket, s ott formálják, csiszolják a köveket, majd habarcskötés nélkül, hajszálpontosan illesztik egymáshoz. Láttam idejövet, hogy a kopár, sziklás teraszokra a hátukon hordták fel a termőföldet, mások kukoricát, burgonyát, zöldségeket termesztenek. A földeken lámák legelésznek, fejlett úthálózat épült ki mindenütt a birodalomban. Azt hiszem, itt szeretnék letelepedni! Szép füvet termett a rét, a fényes tavasz meghozta szerelmemet. Te valóban letelepedtél. A Napnők előtt tartottuk kézfogónkat. A főtér zajos volt az ünneplőktől: nemesek, papok, kézművesek, és átlagemberrek együtt ünnepeltek mind, hozzájuk illő öltözetben. A messziről érkezett indián futárt az inka társadalom befogadta. Szívemben pedig máig él szépséges tested, kedvesem.

19.

Kappadókia pásztorlánya

(1516 - Törökország)

A nap idebent nem ragyogott, nem égtek a csillagok, csak bennünk lobogott a szenvedély tüze. Te voltál a csend, a vágy, mely bennem égett. Te, csókolnivaló! S kebled kibontottad... Időtlen idők óta jártam kelméimmal a vidéket, s adtam, vettem. De már megfáradtam, s letelepedni vágytam. Egy napon ismeretlen útra vetődtem, s csak baktattam szamaram után, el is tévedtem a

sziklakúpok, és kőpillérek erdejében, amelyek e nagy és ősi város romjaihoz hasonlítanak. A világ egyik legkülönlegesebb helye ez: Kappadókia a neve. És itt végre megleltem páromat! A természet erői furcsa, kúpos alakzatúakká formálták a tájat. A helybeliek századok óta ezekben a vájt barlangokban élnek. Furcsa, álombéli táj ez, ám a sziklákban lévő barlanglakások nagyon is kényelmesek. Végre én is otthonra leltem. Szamaram amúgy sem bírta már, a kivénhedt négy lábú a sziklák közt egyszer csak kilehelte lelkét. Ami aztán különösen hatott rám, az a kőölgyek finom színeiben pompázó hivalkodása: elefántcsont sárga, téglavörös és hamuszürke, s a hajnal, vagy az alkony piros lobbanásaitól szinte vibrálnak. Asszonyommal őriztük a nyáját, s szerelmes ölelés után nem is lehet kellemesebb a szemnek e látvány. A templombelsőket bizánci festmények borítják. Egyik-másik olyan szép, mintha a tájat nézném. S ahogy itt fekszünk barlangszobánkban, asszonyom megszólal: Hű szerelmem tőlem most már nem szakíthatja el senki! S bizony az asszony igazat beszélt. Szerettem, amíg mozogni tudtam.

20.

Az északi fény kisugárzása

(Svéd Lappföld, 1573)

Ez a zord, idegen szépség távoli vadon évezredek óta változatlan. Szerelmem, a tél fagyott hozott, de szívünkből a meleget nem fújta ki a szél sosem... A lelke a tiéd volt már. A rénszarvasok kiástak már minden ehető zuzmót a hó alól, és délre vonultak csordákban. Mi is nekiláttunk, hogy szánokra pakoljuk tárgyainkat, s elhagyjuk otthonunkat, hó téglákból épített házunkat, abban belül fölvert sátrunkat, bőröket, edényeket, szerszámokat, fegyvereket, prémeket. Hiúz, mezei nyúl, medve szőrmeék féltett kincseink voltak, mert ezeket tudtuk a vásáron sóra, szerszámokra és más egyébre elcserélni, mindarra, amire szükségünk volt. A kutyák csaholva, morogva, a szánok elé befogva várakoztak az indulásra. De még kibontottam mellemen a bőrt, hogy meleg tejjel szívja tele magát kislányunk. Megálltál előttünk, s meghatottan nézted, ahogy kisbabánk mohó falánksággal szívta a tejet. Levegőt is alig vett. Szép kebled tejfehér, kedvesem - mondtad, és tekintetedből megható szeretet áradt. A kutyák pihenten, nekifeszülve a köteleknek, teljes erővel indultak a hosszú útnak. A gyermeket ölemben tartva ültem a szánon, te mögöttem álltál a szántalpakon, és egyre messzebbre kerültünk attól a területtől, melyet a rénszarvasok is elhagytak már. Csak rövid pihenőkre álltunk meg, szárított húsokat ettünk, s már indultunk is tovább. Amíg a kutyák jó erőben vannak, éjjel is bírják. Estefelé az uram elejtett egy jól kifejlett rénszarvast, a máját nyersen megettük, az állatot a kutyák szaggatták darabokra. Ilyenkor több kiló húst is megesznek naponta. Az északi fény színes takaróval borította az eget, s mi alatta vágattunk új lakóhelyünk felé. Felkerekedett a szél, egyre pimaszabbul fújta a havat, lassan már látni sem lehetett. Kikeveredünk ebből! - kiáltoztad, s gyorsítottad a kutyákat. A hóvihár csak nem csillapodott, hóhegyeket hordott össze, akadályokat állított elénk. A hideg egyre elviselhetetlenebbé vált, a kutyák lassultak, továbbmenni képtelenség volt.

A kutyák összébújtak, hogy melegítsék egymást, mire meleg szőrmeét vettél volna elő a szánról: mindent elborított a hó, a gyermek már a fagyhalál küszöbére ért. Nem tehetted mást: az egyik kutyának felmetszted a hasát és egyetlen mozdulattal meleg béltraktusába helyezted a babát. Pici homloka, mint fényes elefánt-

csont ragyogott a kutya hasából. Tudtuk, hogy megmenekült. A kutyát a kezembe vettem, hogy be ne borítsa őket a hó, de egyre jobban kezdtem én is fájni. Mozogj, mocomogj! - kiáltottad. - Tarts ki! - mondtad. - Mindjárt jövök! Éveknek tűnt fel az a néhány perc, óra, mire visszaértél. Hihetetlen erőfeszítéssel vonszoltál magad után egy szarvast. Szíjjal megfojtottam - magyaráztad. - Hogy el ne vérezzen, ki ne hűljön - nyugtattál, s már vágta is fel a hasát, hogy belebújhassak. Az állat teste belül olyan meleg volt, mintha tűznél melegedtem volna. Te is odabújtál hozzánk, hogy melegedj. Máskor is, most is éreztem, hogy szerelmem veled nőtt, múltak az évek, de az csak érted égett. A vihar, ahogy jött, úgy ment is. Mi indultunk tovább. Magunknak új vadászterületet találtunk.

21.

Busman hevület

(Okavango, 1621 - Afrika)

Az emberek természete hasonlít az állatokéhoz! Figyeld csak meg! Egyik mókus, a másik: krokodil. Nézd az oroszlánt! A hím, az állatok királya hogy lustálkodik! A nőstények vadásznak, a legfinomabb falatokat mégis a hím kapja. Az uram: oroszlán. Dolgozom is érte sokat. Ha engem ennyire szeret, miért is ne tenném? Tízéves sem voltam, amikor már mondta: - Tested, duzzadt ajkad

kéjre vár, s én csak testednek hódolok - mondogatta, s kerülgett, mint színes nádi gólya a tojót. Csoda, hogy oly lobbanást vetett szenvedélyünk, hogy oltjuk éjjel és nappal!? Mondtam is neki egyszer: - Olyan vagy, mint a víziló! Az Okavango deltájában hűsölsz nappal, a mélyebb vizű lagúnákban, éjjelre felfrissülsz, és zabálsz engem. A víziló eszik éjjel! A víziló nappal alig mozdul, én nappal is szeretek szigonyozni! Tartsa az ég kemény szigonyodat! - feleltem nevetve, és elindultunk lakóépületünkbe, mely mocsári növényekből épült, fűvel fedett kunyhó volt, melyet erős, összekötött, metszett náddal vettünk körül. Művelek itt, a ház körül egy kis földet, csak az átkozott vízilovak meg ne egyenek mindent. A belük eltünttet mindent, amit csak meglátnak! Falánk népség! A marháknak alig marad valami legelnivaló. Jó idebent, a hűvös házban. Az én jó uram most is olyan ügyesen forgatja bennem a dárdáját, hogy egészen eltelek a gyönyörtől. Megyek is a folyóra, fogok neki halat, s megfőzöm ebédre. A vízilovak éjjel kicaplattak a vízből, s olyan csapást vágtak a folyóhoz, hogy csak le kell sétálnom. Vigyázz a krokodilokra! Inkább én kapjalak be, mint ők! - szólt utánam az uram. Most mászott le rólam! Hát ennek mindig azon jár az esze! De hát csak járjon! Addig jó az asszonynak!

22.

A Tadzs Mahal névtelen teaárusa

(1631 - India)

Szerettelek úgy én is, mint a nagy mogul császár a feleségét, de én nem építettem neked palotát, pedig szép voltál levetkőzve, felöltözve. Minden porcikád hibátlan. Csókod, öled örömöm tápláló forrása lett. Küllem és benső úgy fénylett körülötted, mint tiszta hegyikristály. Vették is tőlünk a teát! Sorba álltak az építőmunkások. Nem győztem forralni a vizet. Szomszédunk, a bételárus, pukkadózott az irigységtől. Árultunk kora reggeltől éjszakáig. A koradélutáni melegben mi is visszahúzódtunk otthonunkba kedvesemmel, a nagy hőségben a munkások is pihenőt tartottak. Egy éve már, hogy a fényességes Sahdzsahán, a nagy mogul császár felesége, Mumtáz meghalt. Férje, itt, Agrában, mesés palotát, és síremléket építtet felesége emlékének a Jumna folyó partján. Ennyi márvány, drágakő, elefántcsont, amennyit idehordanak: nincs is a világon! - bámészkodtunk az első hetekben, azután az építők, szobrászok tömegét látva elkezdtünk teát árulni. Hosszú sorokban álltak üzletünk előtt, és vitték a teát. Egyszer megjelent a császár, a földre borultunk előtte. Mit csinálnak itt ezek az emberek? Ó, felséges uram, a szomjukat csillapítják. Friss teát árulunk, és keresünk néhány rúpiát. Nagyon helyesen teszitek - bólogatott Sahdzsahán, és feleségemre nézett. Szép vagy! Boldog az urad! - jegyezte meg a császár. Köszönöm, felség! - felelted Sahdzsahánnak. A nagy mogul talán Mumtázra gondolt, aki fiatal lány korában, a mohamedán szokások szerint, az újévet ünnepeve, mint előkelő perzsa hölgy apróságokat árult nemes urak részére. Ekkor látta meg őt a császár. Emeljetek kis házat a folyó partján ezeknek a jó embereknek - adta parancsba a császár kíséretének. Merjék tovább a teát, melyet mi fogunk fizetni, hogy építőink bármikor ihassanak! - fejezte be a nagy uralkodó, és mi boldogan néztünk utána, amint az épülő palota felé indult. Huszonkét éven át főztük a teát, s a Tadzs Mahal egy napon teljes fehérle pompájában magasodott előttünk. Szép, amilyen Mumtáz lehetett! - mondták sokan. Sokkal szebb! - gondoltam magamban. - Szerelmük volt ehhez fogható - tettem még hozzá. Esténként szerelmes karjaidban elmerültem, s ablakunkból a Tadzs Mahalt látva mindig úgy éreztem, én is szeretlek úgy, ahogy a nagy mogul szerette Mumtáz, csak én nem építhettem palotát, mert egész életemben teát főztem. Veled.

23.

A Gangesz gólyahírszirmai

(1685 - India)

Egy csónakban éltünk a benáreszi partoknál. Csókjaid úgy égtek ajkamon, az első éjszakán, mint szántál a máglyán. Nem volt ehhez fogható gyönyörűség, melyet éreztem. A folyóparton ősi hindu eposzokat énekeltek a bárdok, százezernél is többen ünneplik Ganga születésnapját. A zarándokok bivalytejből készült, vajba mártott, gólyahírszirmokkal teli kicsi papírcsónakokat bocsátanak a vízre, meggyújtják őket, alkonyat óta világítanak a vízen lefelé hanyódó, apró lángocskák. A folyó megtisztító erejétől mi is megszabadulunk az újjászületések útjától? Ma is hatalmaságok álltak a hamvazó lépcsőnél, gazdagok, előkel kasztbeliek. Nekik vajon jobb, mint nekünk, sudráknak? Úgy láttam: nem. Egész nap égettük a holttesteket a halotti máglyákon; arapapagájok, búbos bankák, dongók és keselyűk keringtek a Gangesz partján. Apáink és nagyapáink is így éltek. Számunkra természetes, hogy a Gangesz partjához viszik a betegeket, vizébe merítik a haldoklókat, gondjaira hízzák, a holtak hamvait, sok helyen a holttesteket is. Mi őszintén gondoljuk, hogy a Gangesz mossa majd el minden bűnünket. Ha valakinek csupán a csontja érinti meg a Gangesz vizét, akkor is a menny megbecsült lakója lesz,

tudjuk ezt ősidők óta, s tudod-e miért? Mert a Gangesz ragyogó vize a Himalája „tehénszáj” jégbarlangjából bújik ki a napfényre. Sebesen fodrozódik fenyőfák, indiai cédrusok és skarlátvörös rododendronok mellett, útját a Bengál-öböl hatalmas deltájában fejezi be. A Gangesz a Tejút folytatása, közvetlenül a Paradicsomból áramlik, s a tisztulás istennőjének, a fürge járású Gangának megtestesülője. Éjszakánként Ganga ringat bennünket hálósónakunkban, egymás karjaiban mindig tudtuk, hogy bájaink varázsa soha le nem pereg, csak az őszi levelek, s mi mindig, újra és újra megújulunk.

24.

Tibeti életünk

(Potala Palota, 1694 - Tibet)

Álmok és mesék birodalmának látlak téged. Életemben fölkelte a Nap, amikor megismertelek, s azóta is melenget. Senki sem maradhat közönyös, amikor meglátja az erőteljes és pompás építményt. Ezer ablaka ezer szemhez hasonló - mondtad áhítattal és megálltál mögöttem. A jakvaj lámpák finom fényében szinte felizzott tekinteted. Éppen a kiváló Lobszang Gyaco láma sírját restauráltam. Ez a legnagyobb sztupa - magyaráztam - szantál-fából készült, négy tonna arany borítja. Itt, a felületeken - mutatam - mindenütt gyémántok, zafirok és rubinkövek. Gyönyörű! -

csodálkoztál. Nem annyira, mint te - gondoltam, de még nem mertem kimondani. Fagyoskodva, éhesen, hatvan napig gyalogoltam apámmal, aztán egy kanyargó szurdok után hirtelen megláttam Potala palota ragyogó tetőit a távolban. Elkápráztatott a látvány, apámmal a földre borultunk, miként a többi zarándok. S én előtted - gondoltam. Vezetőnk, egy hegyi pásztor mesélte az úton, hogy Buddha hegyén, a Potalán természetfölötti módon, egyetlen éjszaka alatt épült fel a palota. A tibeti néphit képzelete szerint csupán - feleltem. Valójában az itt pihenő láma építette. De valahol, az istenek műve is, és meghaladja az egyszerű halandók képességeit. Amikor a bölcsesség óceánjának lámája a palotába hívott, hogy a pusztító idő romboló nyomait eltüntessem a falakról, szobrokról, s először megláttam itt mindent, magam is ámuldoztam. Mennyi munkába tellett az itt látható húszezer szobrot kifaragni? Amíg élek, restaurálni fogok itt - mondtam neked, azután sétáltunk, beszélgettünk, s te az enyém lettél. S egész életemben valóban restauráltam, Lhasza szent városában ragyogott ránk a sok virág, karjaimban háltál, kedvesem, s ez fontosabb volt nekem minden hatalomnál.

25.

Termékenység a Titicaca-tónál

(Altaplino, 1723 - Bolívia)

Nekünk, Ayamara törzsbélieknek mindig ünnep elmenni a Titicaca tóhoz, s akárhányszor elvittelek, utána mindig gyermeket szültél nekem. Már tizenkétszer voltunk ott! Ó, éjszakák, szerelemmel teli éjszakák! Bennem a vágy egyszer fellobbant, és égett szüntelenül. Duzzadt kebled puha párnám lett! Amúgy egyszerűen éltünk sok gyermekünkkel, ezen a ritka levegőjű, szegényes talajú vidéken, ahol éjszaka vacogunk nappal meg melegünk volt. És nem lehetett kiegyenlíteni! Zsúpfedeles vályogkunyhót építettem, a teraszos parcellákat, ahol gazdálkodtunk, körbe is kerítettem, hogy a legelésző lámacsordák, alpakák ne tegyenek kárt a veteményesekben. Krumpli, oka gumó és a quinoa annyi fogyott nálunk, hogy ki se szedtük a földből, már meg is ettük. De ha az ember szívós, mint az igavonó láma, megtermel itt annyit, amennyi kell. Ma korán keltem, leöltem egy lámát, gyapjút, bőrét, húsát is feldolgoztam, s ezt minden héten egyszer megtettem. Bőrből, gyapjúból ruha kell a gyerekeknek. A húst pedig ültetni nem lehet, hát vágni kell! A gyerekeket kiküldtem a legelőkre, szaladgálnak, kergetőznek, a nagyobbak megülik a lámát, s közben össze is szedik a trágyalepényeket. Ha valaki azt mondja nekem, hogy ürüleből nem lehet várat építeni, hát annak igazat adok, de hozzáteszem: ha a lepényeket fölkened a ház falára, s ott megszáritod: főzhetsz, melegíthetsz vele. S ez sem mindegy. Esteledik már. Asszonyom megszoptatta legkisebb gyermekünket, s megkérdezte: Nem megyünk el megint a Titicaca-tóra: Miért ne mennénk?! - feleltem.

S elmentünk.

26.

Burmai nirvána

(Svedaung Pagoda, Rangoon, 1768 - Burma)

Talán egy másik, előző éltemben már láttalak valahol, kedvesem. Az első perctől biztos voltam benne, amint megláttalak. Sokáig éltünk Rangoonban, egy borzalmas erejű földrengés után újjá kellett építeni Burma legpompásabb buddhista szentélyét, a Svedang Pagodát. Visszaemlékszel? Ez lehet a világ legragyogóbb helye! A pagoda Rangoon északi részén, dombtetőn áll, egy óriási, megfordított haranghoz, kézi csengettyűhöz hasonló építmény, igazi aranytól csillog, mintha megfagyott aranyból formálták volna. Az aranyművesek között dolgoztál te is, egész életedben. A hatalmas mű, melyet létrehoztatok, aranyló hegyként magasodik a kisebb pavilonok, pagodák toronyerdeje fölé. A vörös színtől és az aranytól fénylő szfinxek, sárkányok, oroszlánok és elefántok mind emléket állítanak nektek. Munkából hazatérve forrón öleltél mindig, ajkadról el nem apadt sosem a csók. Szenvedélyünk már nirvánáig csiszolódott?

27.

Szöktetés a Góbi-sivatagban

(1749 - Mongólia)

A homokos, törmelékes, kavicsos pusztákon vágattam, a Góbi sivatagban, lovam is mintha megbolondult volna. Akárcsak én! Mögöttem, vágtaiban, kedvesem. Ő csókolt meg először, sós füvek magasodtak teste körül. Ó, sugárzó arcú leány, csókod, mint a Nap sugara égeti tekintetem azóta is! Akkora láng gyúlt szívünkben, hogy a fergeteges szél sem érne most utol bennünket! Lovaink gyönyör állatok, izmaik megfeszülnek, s nyílsebesen vágtaizunk a homokdűnék között a sziklás vízesés felé. Nem adták a lányt, hát szöktetem. A csikó is fickándozik, kibújik anyjából, s félóra múlva már ágaskodik. Csak tizenhat éves vagyok, ez igaz, de addig ülök a lovon, amíg az állat ki nem dől alólam. Megélnék a jég hátán is! Van itt egy szurdok, soha nem süt oda a Nap, föllovagolsz, s a sziklás völgyben sétálhatsz az ezeréves jégtáblán. Ölelkeztél te már jégtáblán? A levegő testmeleg, a jég mégsem olvad el. Cserzett bőrt terítettünk a jégre, s lehűtöttük testünket. Csodálatos volt! El is határoztam, hogy elszöktetem a lányt, és megmutatom a családjának, hogy mire vagyok képes. Száz lovat kértek érte. Százat! Tudom, megérne ötszázat is, de egyelőre csak kettő van, ezeket üljük éppen. De megtalálom a bátyámat itt valahol a sivatagban, ad ő nekem kétszáz lovat, jurtát, felszerelést, néhány edényt ajándékba is. De csak kölcsönkérem. Majd visszaadom. Száz lovat elhajtok apósomhoz, mert én nem veszem el a másét csak úgy! A bátyámat mindig nagyon

szerettem és tiszteltem. A legvadabb csődört is betörte rövid idő alatt. Vágtában sose tudtam legyőzni, de öt éve egyszer mégis sikerült. Most már férfi vagy, öcsém! - mondta, és átölelt. Ő fog segíteni nekem! Most megnézzük a vízesést, és már indulunk is hozzá. Feltűnt előttünk a mélybe zuhanó víz látványa. Mint fáradt ló szájában a nyál, habzott a víz a szakadékban. A vízoszlop mögötti sziklákat permetezte a frissítő pára, itt sokáig hűtöttük vérünket kedvesemmel. Ha most gyermekünk fogant Szurdok lesz a neve, szerelmem. S ez a gyönyör test kilenc hónap múlva fiút szült. Apósom karjába vette a gyermeket és megszólalt: Elkötheted, visszaadom a száz lovat, fiam. Most már megértem a lányos apákat. Nekem is van már három.

28.

Újra a paradicsomban

(1801 - Amazonas-medence)

A nap mindig úgy siet, hamar vége az éjszakának, s a reggel elúzi páromat. Vitte mérgezett dárdáját, bambusznád fegyverét, s elment vadászni. Majomra, madárra, tapírra, tatura. Ki tudja, mivel hozza össze jó szerencséje. Ha semmivel: hernyó, méhlárva, dió, méz, gyümölcs akad itt bőven. Jókedvem azért szökellt, szívemben beteljesült a szerelem. Ajka édes, csillogó, mint a kolibri madár. Bármikor is jöjjön, a szeretője leszek. Addig is előbb

maniókát reszelek, majd kenyeret fogok sütni. Aztán növényrostból övet készítek a derekára, amit most hord, kezd elszakadni, aztán a lábai között fityegő gyíkját még bekapja valami állat, s megnézhetem magam. Más nem kell neki, mi, itt a Yanomami törzsbéliek nem takarjuk el a testünket. Minek is tennénk? Amióta felégettük a ház körül az erdőt, kigyomláztuk, kitisztítottuk, a megművelt parcellán egyre több a majom. Lopják a banánt, a maniókát, a kukoricát. Nem győzöm elkergetni őket! Nem is értem minek megy el messzire vadászni, amikor itt is üldögélhetne, s fűvókájával akkor lőne, amikor csak akarna. De hát a vadászat szenvedélye! Lopakodás, türelem, ügyesség, mind megvan benne. Hát csak menjen! Ha megjön, mindig felfokozott az étvágya, s olyan fűgén nyomkodik belém a gyíkját, hogy borzongok tőle. Ki tudja, ha itthon ülne, ez így lenne-e? Átkozott majmok! Dézsmálják a kukoricát. De adok én nekik! Ha már kint vagyok, szedek virágokat, és feldíszítem a testem. Az orchidea a legillatosabb! Azt is meg lehet ám állapítani, hogy az emberek hasonlítanak a növényekhez, virágokhoz. Ha orchideákat kötök a nyakamba, párom, mintha hűsevő lenne, harap, vágyakozik, nagy szájával közelít. A végén még bekap! De én se vagyok különb. Ó, de sokáig vadászgat!

29.

Bengáli láz

(Sundarbans, 1850 - India)

Az emberevő tigrisek hátulról támadnak, s itt. a mi vidékünkön csak úgy hemzsegnek ezek a falánk dögök. A Bengál-öböl szinte iszap és mocsár, a mangroveerdőkben dús szárazföld és a tenger egybeolvad. A vad és félelmetes erdők sűrűjében ezek a csíkos ragadozók uralkodnak. Asszonyomat egy hete rázza a magas láz, reszket, mint a levelibéka. Megcsípte egy szúnyog, és váltóláz gyötri. Apám és a gyerek elmentek mézet gyűjteni. Asszonyom annyi kinint rág, hogy legalább egy kis méz édesítse a száját, gondoltuk. És még mindig nem tértek vissza! Ó, én édes gyermekem! - sóhajtott az asszony. S ha már egy asszony sóhajtozik itt, szinte biztosra vehető, hogy a tigrisek megették azt, aki után sóhajtozik. Az én erős fiam, és drága apám! Hát ti is így végeztétek! Hogy élhet ennyi undorító dög Isten ege alatt?! Végre hazaértem szerencsével. A méztől asszonyom felerősödött, a láz is elmaradt. Azóta engem könnyű szárny repít!

30. Tündérvárban

(Neuschwanstein, XIX. sz. - Bajorország)

A legszebb komorna voltál II. Lajos bajor király tündérmesevárában. Hangod csengése oly halk volt és finom, hogy érkezésemkor azonnal szívembe zártalak, s a kulcsot messzire hajítottam.

tam. Amikor bemutatkoztam, oly ékesnek látszottál, csillogó ruhában úgy ragyogtál, mint a Nap. Később ruhátlanul látva téged mindig úgy éreztem: szépségednek nincs párja, műves szelence vagy, telve izgalommal. A várkastély olyan volt, mint az igazi, középkorban emelt épületek. Történt, hogy a király teljesen kimerítette magánpénztárát, miniszterei korlátozni akarták a hatalmát, összeesküdtek ellene. Mindenekelőtt elküldtek engem, mint orvost, adjak véleményt a király elmeállapotáról. Lajosnak mindössze annyit mondtak, hogy egy Wagner rajongó és Lohengrin-kedvelő szeretne ismerkedni a kastéllyal. Kényelmetlen küldetés volt ez számomra, de kibújni alóla nem lehetett. Utólag pedig még örülök is neki, mert veled megismerkedhettem. Maga a vár bűbájos volt, a Pollat folyó zord szurdokai felett, a bajor Alpok csodálatos völgyében. Távolról nézve a sötétzöld fenyők háttérével cukorhabszerűen könnyed és finom látványt nyújtanak elefántcsont fehér tornyai. Jelentésemben kiemeltem, hogy a király mindezt álmában eszelte ki, és akarata hozta létre. Az álom Lajos gyermekkorában kezdődött. Képzületét erősen meghatározta a Lohengrin-történet. Ismeretes, írtam, hogy Lohengrin hattyú vontatta csónakon érkezett a Schelde folyón Antwerpenbe, hogy Elza brabanti hercegnő bajnoka legyen. Házasságuk feltételül szabta, hogy Elza soha ne kérdezze nevét és származását. A nászéjszakán az asszony kíváncsisága erősebbnek bizonyult s megszegte ígéretét. A férj válaszát követően megjelent a hattyú vontatta csónak, s Lohengrin éppoly rejtélyesen távozott, mint ahogyan érkezett. Felvázoltam azt is, hogy Lajos már gyermekkorában vázlatokat készített Lohengrin kastélyáról, rajzain visszatérő motívum kedvenc madara, a hattyú. Nem hallgathattam el azt a tényt, hogy Lajos félénk, érzékeny, romantikára hajló, fantáziadús fiúvá fejlődött. Már tizenkilenc éves korában hallott Richárd Wagner műveiről. Szemtanú beszámolója alapján tudomásomra jutott, hogy egy színházi előadás alkalmával az épület közelében lévő Alpsee-n rendezte meg Lohengrin érkezését a hattyú vontatta csónakkal kelt át a tavon, miközben a zenekar a Wagner-opera megfelelő részletét játszotta. Megjegyezni mertem, hogy Lajos túl fiatalon, tizennyolc évesen lett király, de öt hét múlva már

elküldött Wagnerért, így a legendás művészi együttműködés kezdeményezője lett. Az egész várkastélyra jellemző a pazarlás, a túláradóan gazdag díszítés, mozaikpadló, központi fűtés, felvonó. Mindazonáltal, tettem még hozzá, a király nem örült, álomvilágban él. Itt, a végén, kedvesem, megemlítettem a sok segítséget, melyet tőled kaptam, s kértem méltó megjutalmazásodat. Így, gazdag hozományod kézhezvétele után összeházasodtunk.

31.

Paradicsommadarak között

(Irian Jaya, 1898 - Indonézia)

Termeted sudár pálma, te vagy örömöm és vágyam. Gyönyör vagy, virágfüzér, nincs nálam boldogabb. Fű és virág az ágyunk minden éjszakán, s vágyom, hogy szájam tüzes ajkadra szorítsam. Mi, a yali törzsbéliek emberemlékezet óta itt élünk a magas hegyek között megbúvó völgyekben. Vad, sűrű, áthatolhatatlan dzsungel ez, hála isteneinknek: háborítatlanul élünk itt. Áldott jó ember az én uram. Pihen a házban, megmarta egy kígyó, s jó mélyen kívágtam a húsát a combján. Még fáj neki, de már nem tart sokáig.

Amúgy se tudna most rám feküdni, mert akkora a hasam, mint egy hangyászsün. Jó nagy gyerek lehet bennem! Annyi édesburgonyát szedtem, hogy egy hétre is elég lesz, s még egy malacot is elkaptam. Fejfedőm, egy hátháló, a vállamon át a hátamon lóg, ebben szállítok mindent. Most alaposan telepakoltam. Van étvágya az uramnak. Nagyon le volt soványodva, amikor egy éve feltűnt a dzsungel fái között. Fehér volt a bőre, testét mindenféle ronggyal fedte el, érthetetlen nyelven beszélt. Biztosak voltunk benne, hogy az istenek küldték. A törzsfőnk befogadta, és engem jelölt ki, hogy háljak vele. Örömöm telt benne mindig. Most már beszélgetni is tud velem, azt mondja egy nagy csónakon érkezett ide, a sziget, ahol lakott, nagyon messze van. Sokszor emlegeti. Azt mondja, ott külön házban főznek, mosakodnak, és egy harmadikban alsznak. Miért jó ez? Dísztökből tárolóedényeket készítettem, egyikbe friss vizet készítettem, mert a fájásokból arra következtettem, hogy a gyerek meg akar születni. S nem tévedtem. Így is történt. Elfolyt a víz. A ház mögé húzódtam, friss pálmalevelekre guggoltam, és rövid ideig tartó erőlködés után kipottyant a gyermek. Éles bambuszkéssel elvágtam a zsinórt, vizes kezemmel ledörzsöltem a kicsi testét. S akkor láttam, hogy fehér a bőre a gyermeknek, és fiú. Boldog voltam, gyermeket szültem az isteneknek! Kisfiúunkat bevittem a házba, odafektettem apja mellé, s melléjük pihentem én is egy kicsit. Láttam, amint az apja kinyitja a szemét. Sokat beszélt álmában, forró a teste, didereg a láztól. Csak nézi a gyermeket, azt gondolja, talán ez is csak álom. De aztán megértette, hogy a gyermek az övé. S ekkor a fiúcska pici kezével megfogta apja ujját. Kisfiam! - mondtad meghatódva. - Az én fiam! Most már biztosan itt maradok veletek - s nagy kék szemeivel simogatóan nézett rám. Még pihentem egy kicsit, aztán leöltem a malacot, és megettetek. Hamarosan visszatért az erőd.

32. Fúóceán lakói

(Serengeti, 1910 - Afrika)

Az egész világ egy nagy fúóceán, s mind a miénk. Vándorlunk állandóan, megyünk a gnúk után északra. Formás maszáj asszonyom már összepakolta edényeinket, addig hajlongott itt előttem, hogy meg is kívántam. Ó, te éjsötét bőrű, tömör húsú, mezítelen gyümölcs, te, véretem nyugtatod, mint szavannát a szél. Piros szád és szemed foglya lettem. Nincs még ehhez fogható gyönyör, mert felérne az enyémmel. Az állatok itt már lelegeltek mindent, akkor biztosra vehető, hogy április van, és mi is megyünk északra. S ahogy a hőségben taposott, lelegelt fű, mi is újra és újra kinövünk, megújulunk. Minden teremtett élő enni akar, s csak megy, hogy kielégítse vágyát. A gnúk felmennek egészen a Viktória-tóig, ahol sok az impala, meg is híznak tőlük a krokodilok. Látnád, ahogy a gnúk átkelnek a Mara folyón, taposásák egymást, meg vannak veszve, hogy minél hamarább zabálják a friss füvet. Ki is fáradnak, s amelyiküknek már fogytán az ereje, azt a hiénakutyák tépik cafrangokra. Hogy azok is milyen éhesek mindig! A fürge gazellákat a gepárdok érik utol, s te olyat még nem láttál! Eszik itt állandóan mindenki! A zebrákat az oroszlanok tizedelik, s akit kiszemelnek, hát annak... Nem is tudom, minek szaladnak annyit! Még jó, hogy egyébként a füves

síkságokon békesség van. Akácia árnyékában megpihenünk, az asszonynak is oda kell adni, ami az övé, hát csak elnézem, hogy legelésznek egyetértésben az állatok. A zebrák a hosszú fű kemény végét is megemésztik, amit meghagynak, lerágnak a gnúk, a maradékot a gazellák. A bivaly a leglustább, azt eszi, ami maradt. Alig valami. S mindenki csak zabál, és emészt! Aztán költözködünk évszakonként. Sárkunyhót építek magunknak. Favázra levelet, sarat kenek, kívülre trágyát. Az jól elúzi a természetet, mert azok is rágnának éjjel-nappal mindent. Kikészített szarvasmarhabőrt teszek a kunyhó tetejére. így nem önt el mindent az istenáldotta eső, ha nagy nehezen elindul az égből. Októberben újra visszamegyünk délre, addigra a költöző madarak is megérkeznek. Egyszer szívesen elrepülnék velük, kíváncsi lennék: honnan jönnek? Ott is esznek állandóan?

33.

Beduin szerelem

(Rub Al Hali, 1931 - Arábia)

Folytatódott vándorlásunk a sivatag belsejében. Közeleg a tél! Visszanézek, tevéim sorban lépkednek mögöttem. Bolyongunk mi itt már évezredek óta, de mindig a tevék voltak életünk fő biztosítékai. Már nem alszom egymagam. Asszonyom, itt mellettem, fejre csavart kelmével, olyan, mint egy smaragd, színarany foglalatban. Már nyolc gyermeket szült nekem. Tevéken ülve jönnek

szépen ők is mögöttem. Nem jártam a földön sehol máshol, de asszonyomnál biztos nincs szebb, és szépségét őröm, amíg csak élek. Embert boldoggá mi is tehetne, mint szerelme, akiért lángol? Friss legelőfoltok tűntek föl előttem, kicsit még továbbmentünk, s ez a hely már alkalmasnak látszott, hogy itt egy időre megtelepedjünk. Egy sor enyhén kifelé dőlő hosszú cölöp tetejére kötelekkel feszítettem ki a teveszörből font, alacsony sátort. A nagyobb lányoknak már volt hajlékuk. Aztán a fiúkét állítottuk fel. Végül egy nagyobbat emeltem magunknak, és a kicsiknek. Közben ellett az egyik tevém, s napokon belül még tíznek kell majd segítenem. És így megy ez! Alig várom sokszor, hogy asszonyom mellé bújjak! Te is így élsz, hogy mindig küzdesz valamiért? S közben szeretsz?! Mit is tehetnénk az életben, ha nem mást?

34.

Benáreszi galambok

(Varanasi, 1995 - India)

S azután újra körülvett bennünket a benáreszi fülledt meleg, a zshivaj, az indiai forgatag. A XXII. századból kölcsönvett, indiai bazárokból már kapható cerebroprinter, agyhullámokra kapcsolt nyomtató leírta mindazt, amit olvastatok. A kéziratköteget még onnan a Gangesz partjáról postagalambok röpítették haza, hogy ti is elolvashassátok, persze, ha kedvetek van hozzá. Mert semmit ne tegyetek kényszerből! A galambok gond nélkül berepültek

hazánkba, rendben volt a vámvizsgálat, még a parlamentben sem interpelláltak az eset kapcsán. A galambpár vissza is repült Indiába, s a szállodaablakunk párkányán megpihentek. Összebújtak. Turbékoltak, s újra összebújtak. Mi is ezt tettük.

35. És végül...

(1996 - Budapest)

Kedveseim, mit is írhatnék még nektek itt, Budapesten, útra-
valóul mindezek után? Szeressetek! Csiszoljátok, formáljátok
képességetek a szeretetre! És gyakoroljátok a szerelmet! Semmi
más nem fontosabb a boldogsághoz! Ha azt meglettétek, a többi
jön magától. Öleljétek uratokat, mint még soha senki, hiszen ő a
tiétek, testének minden része, tiétek a lelke, ti formáljátok,
őrzitek, ti simogatjátok. Férfiak, szeressétek a nőt, meglátjátok:
kinyílik, mint az orchidea, s ebben az illatos kertben életetek
nyugvópontra jut. Lehetek kínaiak, maorik, lappok, magyarok,
indiánok, beduinok vagy angolok: eredendő bennetek, hogy sze-
ressetek és titeket szeressenek. Keressétek, hogy meglássátok őt!
Látjátok: „átöleltük” a világtörténelmet; kultúrák voltak, elmúltak,

békében, békétlenségben, de ti mindig nők, férfiak maradtok, s egymást kerestétek. Higgyétek el, ez így lesz az idők végezetéig. Lehet más küldetésünk, mint ölelni őt, és gyermekeinket? Ugye nem?! Majd meglátjátok! Olyanná válhattok, amilyenné akartok! Minden vágyatok nektek sem fog teljesülni, de törekedjete rá! Ha rádöbbennétek, hogy az élet a legnagyobb kurtizán: ti akkor is csak szeressetek! S az élet újra és újra hű lesz hozzátok! Ha szerettek: elég! Ember többet nem kívánhat.

Tartalom

1. A Gangesz erotikus bűvöletében
2. Egy Jerikói asszony szerelme
3. Érintés Memphisben
4. Álom Atlantisz szigetén
5. Szenvedélyünk Perzsiában
6. Delphoi forrásvizénél
7. Petra
8. Karthágó lánya
9. A kínai császár szolgálatában
10. Maori önmegtartóztatás
11. Maja újjászületés
12. Az Excalibur őrzése
13. Hangok a múltból
14. Gyász a Húsvét-szigeten
15. Háremhölgybe szerettem
16. Egy apáca szenvedélyes feljegyzései
17. Titok a Tiltott Városban

18. Inka szívhangok
19. Kappadókia pásztorlánya
20. Az északi fény kisugárzása
21. Busman hevület
22. A Tadzs Mahal névtelen teaárusa
23. A Gangesz gólyahírszirmai
24. Tibeti életünk
25. Termékenység a Titicaca-tónál
26. Burmai nirvána
27. Szöktetés a Góbi-sivatagban
28. Újra a paradicsomban
29. Bengáli láz
30. Tündérvárban
31. Paradicsommadarak között
32. Fűóceán lakói
33. Beduin szerelem
34. Benáreszi galambok
35. És végül...

Illusztrációk: Ed Quin (South Pacific)

A szerző köszönetet mond a The Columbián Fathers misszionáriusainak, Peter Seichi Shirayanagi Úrnak (Japán), Petero Mataca és Ed Quin Uraknak (Fidzsi-szigetek), hogy tanulmányútjait támogatták.

Polgár Ernő portréja
(13 éves Liza lánya rajza)

https://hu.wikipedia.org/wiki/Polgár_Ernő